

Haandværket paa absolut gaar gennem en Udvikling af vort Almueskolevæsen og vore tekniske Stoler. Derfor har jeg tilladt mig at rette denne indstændige Anmodning til Regeringen og det høje Ting om altid at have et aabent Dre for Andragender fra den Side og for de Bevillinger, som dertil knyttede sig.

Der er to andre Ting, jeg gerne vilde omtale ganske kort. Jeg holdt i Fjor ved Finanslovens Behandling en meget lang Tale, som for øvrigt ikke gjorde Spor af Nytte. Nu vil jeg i Aar holde en meget kort Tale og se, om den om muligt kunde gøre noget mere Nytte. Det er med Hensyn til vort Medicinalvæsen. Jeg vil blot udtale Duffet om, at den Tid dog ikke maa være fjern, da Landets Borgere kunn faa denne Sag ordnet saaledes, som de ønske det, og saaledes som det, efter mit Begreb, er overensstemmende med Ret og Billighed, thi det forekommer mig, at de nuværende Forhold paa Medicinalvæsenets Omraade ere ikke meget i Familie med Ret og Billighed. — Derefter skal jeg sluttelig omtale en Bevilling, som ogsaa er fremkommet, nemlig om Anlægget af en Telefon mellem Odense og Kjøbenhavn. Selvfølgelig ere vi meget begejstrede over dette Anlæg ovre paa Fyn, og vi ere glade og taknemmelige for Udsigten til at erhverve det. Men der er efter min Mening blot en lille Feil derved, nemlig at Telefonskæften er bleven anslaaet eller ser ud til at skulle ansættes til en Betaling af 1 Kr. for tre Minutter. Jeg tror, at den Pris er meget eller dog adskilligt for høj. Jeg tror, at den kun vil bevirke, at Telefonen ikke vil blive benyttet i det Omfang, hvori den egentlig kunde og burde udnytted, og altsaa ikke vil blive til Fordel for de handlende eller for dem, der kunde have Nytte deraf lige saa lidt som for Statskassen. Derfor anbefaler jeg til nøjere Overvejelse, om der ikke kunde blive noteret en billigere Pris for dens Benyttelse.

J. Sage: Det forekommer mig meget naturligt, at Aarsspørgsmaalet har været saa langt fremme under denne Debat; thi der er jo ingen Tvivl om, at det vil have stor og dybt indgribende Betydning paa vore finansielle Forhold, hvis virkelig de agrariske Duffer — thi om andet kan der jo nu ikke være Tale — skulde ske Fyldest blot nogenlunde i det Omfang, hvori de paagældende have tænkt sig det. Der forberedes jo som alle bekendt i stor Maalestok gennem en stor Række Agitationsmøder en stærk Organisation, og derigennem skal Landbrugets formentlige Krav gøres gældende med et Eftertryk, som man ikke tidligere har set. Det er noget

lignende, som for Øjeblikket finder Sted i andre Lande, f. Eks. i Tyskland, hvor de sidste Efterretninger gaa ud paa, at man vil danne en saadan mægtig agrarisk Forening, saaledes at naar man blot trykker paa en Knop i Berlin, saa lystre alle de tusse Agrarer. Noget lignende synes at foresvæve vore Agrarførere, og derfor er det ganske naturligt, at en saadan Bevægelse følges med Interesse baade for de finansielle Følgers og ogsaa for de almindelige politiske Følgers Skuld. Den Maade, hvorpaa denne Bevægelse er traadt frem, har haft en meget ejendommelig Karakter, noget forskellig fra f. Eks. den politiske Bevægelse for en Del Aar tilbage, thi da kæmpedes der drabeligt med aabent Væb mellem de forskellige Partier, indtil Partierne besluttede sig til, naar der skulde agiteres for mere bestemte Formaal, at holde de saakaldte lukkede Møder, naar de mente, at Diskussionen var endt med Modstanderne. I dette Tilfælde har der ikke fundet nogen Diskussion Sted, men Agitationen har udmærket sig ved at afholde lukkede Møder under aaben Himmel, hvor kun de Talere, som man havde bestemt skulde træde frem, havde Ordet. Derfor kan der ikke siges at være foregaaet nogen Diskussion eller Drøftelse af dette Spørgsmaal, saaledes at det hele endnu fuldstændig hviler i Mørke. Visse Stitord har der været rigeligt med, blandt andet et, som har gjort særlig Vlykke, men som for mig har haft en Virkning, saa jeg gerne kunde ønske at stille Spørgsmaal i den Retning, og det er det Stitord, at naar Bonden har Penge, saa har hele Landet Penge. Det har særlig begejstret en stor Del af Landbostanden, men heraf følger jo, at naar Landbostanden ingen Penge har, at hele det øvrige Land heller ingen Penge har. Derfor kunde altsaa slutes, at der ikke var nogen særlig Grund til at støtte Landbostanden i Modsetning til andre Stænder; i øvrigt skal jeg indrømme, at det mere er et Spil med Ord; men det betegner dog, at de paagældende Agrarer selv indrømme, at det er en universel Vlykke, som ganske vist i første Linie rammer Agerbruget, men som ogsaa ikke destomindre har tilbagevirkende Kraft over for andre Samfundsklasser, og som forekommer mig maatte manne Agrarerne til en noget forsigtigere Optræden end den, man hidtil har set fra deres Side. Det er som sagt de universelle Grunde, som i Landbrugsriser ere de afgørende. Jeg behøver ikke at pege nærmere paa dem, de ville være alle bekendte; men naar man hører disse Agrarførdringer blive fremsatte og hører Agrarernes Kritik af Tilstanden, skulde man tro, at denne Verdensudvikling var en stor